Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B

PRIMA DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

din 24 iulie 1973

de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă

(73/239/CEE)

(JO L 228, 16.8.1973, p. 3)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Directiva 76/580/CEE a Consiliului din 29 iunie 1976	L 189	13	13.7.1976
►M2	Directiva 84/641/CEE a Consiliului din 10 decembrie 1984	L 339	108	27.12.1984
►M3	Directiva 87/343/CEE a Consiliului din 22 iunie 1987	L 185	72	4.7.1987
►M4	Directiva 87/344/CEE a Consiliului din 22 iunie 1987	L 185	77	4.7.1987
►M5	A doua Directivă 88/357/CEE a Consiliului din 22 iunie 1988	L 172	1	4.7.1988
►M6	Directiva 90/618/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990	L 330	44	29.11.1990
►M7	Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992	L 228	1	11.8.1992
►M8	Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 1995	L 168	7	18.7.1995
►M9	Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 mai 2000	L 181	65	20.7.2000
►M10	Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 martie 2002	L 77	17	20.3.2002
►M11	Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002	L 35	1	11.2.2003
►M12	Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2005	L 79	9	24.3.2005
►M13	Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005	L 323	1	9.12.2005
►M14	Directiva 2006/101/CE a Consiliului din 20 noiembrie 2006	L 363	238	20.12.2006

Astfel cum a fost modificată prin:

►A1	Actul de aderare a Greciei	L 291	17	19.11.1979
►A2	Actul de aderare a Spaniei și a Portugaliei	L 302	23	15.11.1985
►A3	Actul de aderare a Austriei, a Suediei și a Finlandei	C 241	155	29.8.1994
►A4	Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană	L 236	17	23.9.2003

NB: Această versiune consolidată conține referiri la unitatea de cont europeană și/sau la ECU, care trebuie interpretate ca referiri la moneda euro, începând cu 1 ianuarie 1999 — Regulamentul (CEE) nr. 3308/80 al Consiliului (JO L 345, 20.12.1980, p. 1) și Regulamentul (CE) nr. 1103/97 al Consiliului (JO L 162, 19.6.1997, p. 1).

▼B

PRIMA DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

din 24 iulie 1973

de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă

(73/239/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2),

având în vedere programul general pentru eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire ([1]), în special titlul IV C,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Adunării ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([3]),

întrucât, în temeiul Programului general menționat anterior, ridicarea restricțiilor la constituirea de agenții și sucursale depinde, în ceea ce privește întreprinderile de asigurare directă, de coordonarea condițiilor de inițiere și exercitare a acestei activități; întrucât această coordonare trebuie realizată în primul rând în domeniul asigurării generale directe;

întrucât, pentru a asigura inițierea și exercitarea activităților de asigurare, este necesară eliminarea anumitor divergențe existente între legislațiile interne în domeniul controlului; întrucât, pentru realizarea acestui obiectiv, asigurând totodată și o protecție adecvată a asiguraților și a terților în toate statele membre, este indicată coordonarea, în special, a dispozițiilor privind garanțiile financiare solicitate întreprinderilor de asigurare;

întrucât este necesară o clasificare a riscurilor pe clase de asigurare pentru determinarea, în special, a activităților care fac obiectul autorizației obligatorii și a valorii fondului de garantare minim fixat în funcție de clasa de asigurare în cauză;

întrucât este indicată excluderea din domeniul de aplicare al prezentei directive, a anumitor asociațiile mutuale care, în temeiul statutului lor juridic, îndeplinesc condițiile necesare privind securitatea și garanțiile financiare; întrucât este indicată în continuare excluderea anumitor organisme din mai multe state membre, a căror activitate acoperă numai un sector foarte restrâns și este limitată prin lege la un anumit teritoriu sau la anumite persoane;

întrucât diversele legislații conțin norme diferite privind cumulul asigurării de sănătate, asigurării creditului și garanțiilor, precum și al asigurării de protecție juridică, diferite atât între ele, cât și față de alte clase de asigurare; întrucât persistența acestei divergențe, după eliminarea restricțiilor la dreptul de constituire în alte clase de asigurare decât asigurarea de viață, ar însemna menținerea unor bariere la constituire; întrucât trebuie prevăzută o soluție la această problemă printr-o coordonare ulterioară care urmează să se realizeze într-un termen relativ scurt;

întrucât în fiecare stat membru este necesară extinderea controlului la toate clasele de asigurare cărora li se aplică prezenta directivă; întrucât acest control nu este posibil decât în cazul în care aceste activități se supun unei autorizații administrative; întrucât este necesară, prin urmare, definirea condițiilor de acordare sau de retragere a unei astfel de auto-

([1]) JO 2, 15.1.1962, p. 36/62.
([2]) JO C 27, 28.3.1968, p. 15.
([3]) JO 158, 18.7.1967, p. 1.

▼B

rizații; întrucât este necesară reglementarea unui drept la cale de atac în instanță împotriva deciziilor de refuz sau retragere a autorizației;

întrucât este indicat ca clasele de asigurare cunoscute drept clase de transport, menționate la numerele 4, 5, 6, 7 și 12 la punctul A din anexă și clasele de asigurare a creditului, menționate la numerele 14 și 15 la punctul A din anexă, să fie supuse unui regim de reglementare mai flexibil, în funcție de fluctuațiile constante ale tranzacțiilor de mărfuri și de credit;

întrucât identificarea unei metode comune de calculare a rezervelor tehnice constituie, în prezent, obiectul unor studii pe plan comunitar; întrucât, prin urmare, este indicat ca realizarea coordonării din acest domeniu, precum și problemele referitoare la stabilirea categoriilor de investiții și la evaluarea activelor să fie rezervate pentru directive ulterioare;

întrucât este necesar ca întreprinderile de asigurare să dispună, în afara rezervelor tehnice suficiente pentru a face față angajamentelor contractate, de o rezervă suplimentară, numită marjă de solvabilitate și reprezentată de patrimoniul liber, pentru a face față fluctuațiilor activității; întrucât, pentru a asigura că obligațiile impuse în acest sens sunt stabilite în funcție de criterii obiective, plasând la egalitate, în ceea ce privește concurența, întreprinderile egale ca importanță, este indicat să se prevadă ca această marjă să fie în raport cu volumul global al afacerilor întreprinderii și să fie determinată în funcție de doi indici de securitate, unul bazat pe prime, celălalt pe cererile de despăgubire;

întrucât este indicată solicitarea unui fond de garantare minim, în funcție de gravitatea riscului din clasele de asigurare practicate, pentru a se asigura că întreprinderile dispun încă din momentul constituirii lor de mijloacele adecvate și pentru a garanta că, în cursul activității ulterioare, marja de solvabilitate nu poate scădea, în nici un caz, sub un minim de securitate;

întrucât este necesară reglementarea cazului în care situația financiară a întreprinderii evoluează astfel încât i-ar fi dificil să-și respecte angajamentele;

întrucât normele coordonate privind exercitarea activităților de asigurare directă în interiorul Comunității trebuie să se aplice, în principiu, tuturor întreprinderilor care intră pe piață și, prin urmare, tuturor agențiilor și sucursalelor întreprinderilor al căror sediu social este situat în afara Comunității; întrucât este indicat, cu toate acestea, să se prevadă, referitor la modalitățile de control, dispoziții specifice privind aceste agenții și sucursale, având în vedere că patrimoniul întreprinderilor de care depind se află în afara Comunității;

întrucât este necesar, cu toate acestea, să se permită flexibilizarea acestor condiții speciale, cu condiția respectării principiului ca agențiile și sucursalele acestor întreprinderi să nu beneficieze de un tratament preferențial, în comparație cu întreprinderile din cadrul Comunității;

întrucât se impun anumite dispoziții tranzitorii, în special pentru a permite întreprinderilor mici și mijlocii existente să se adapteze cerințelor care trebuie adoptate de către statele membre, în vederea aplicării prezentei directive, sub rezerva aplicării articolului 53 din tratat;

întrucât este important să se garanteze aplicarea uniformă a normelor coordonate și să se prevadă, în acest scop, o colaborare strânsă între Comisie și statele membre în acest domeniu,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

▼B

Titlul I – Dispoziții generale

▼M2

Articolul 1

(1) Prezenta directivă se referă la inițierea activității independente de asigurare directă, inclusiv activitatea de asistență menționată la alineatul (2), practicată de întreprinderile care sunt stabilite pe teritoriul unui stat membru sau care doresc să se stabilească acolo, precum și exercitarea acestei activități.

(2) Activitatea de asistență privește asistența furnizată persoanelor aflate în dificultate în cursul deplasărilor, absențelor de la domiciliu sau de la locul de reședință permanentă. Această activitate constă, în schimbul plății prealabile a unei prime, în luarea angajamentului de a ajuta imediat beneficiarul unui contract de asistență în cazul în care acesta se găsește în dificultate ca urmare a unui eveniment întâmplător, în cazurile și în condițiile prevăzute de contract.

Ajutorul poate consta în servicii în numerar sau în natură. Serviciile în natură pot fi, de asemenea, furnizate prin utilizarea personalului sau a materialului corespunzător prestatorului.

Activitatea de asistență nu cuprinde serviciile de întreținere sau de menținere, serviciile post-vânzare sau simpla indicație sau prevedere a unui ajutor în calitate de intermediar.

(3) Clasificarea pe clase de activități menționate în prezentul articol este indicată în anexă.

▼B

Articolul 2

Prezenta directivă nu se aplică:

1. următoarelor tipuri de asigurări:

   (a) asigurarea de viață, și anume domeniul de asigurare care include în special asigurarea de supraviețuire, asigurarea de deces, asigurarea mixtă, asigurarea de viață cu restituirea primelor, tontine, asigurarea de căsătorie, asigurarea de naștere;

   (b) asigurarea de rentă;

   (c) asigurările suplimentare practicate de întreprinderile de asigurare de viață și anume asigurările împotriva vătămărilor corporale, inclusiv a incapacității de muncă, asigurarea de deces în caz de accident și de boală, asigurarea de invaliditate în caz de accident și de boală, în cazul în care aceste asigurări sunt subscrise suplimentar în asigurarea de viață;

   (d) asigurările cuprinse într-un regim legal de securitate socială;

   (e) asigurarea practicată în Irlanda și în Regatul Unit, denumită „asigurare permanentă de sănătate care nu poate fi reziliată”.

2. următoarelor operațiuni:

   (a) operațiunile de capitalizare, astfel cum sunt definite în legislația fiecărui stat membru;

   (b) operațiunile organismelor de prevedere și ajutor reciproc, ale căror beneficii variază în funcție de resursele disponibile și pentru care contribuția membrilor se stabilește forfetar;

   (c) operațiunile efectuate de o organizație care nu are personalitate juridică și care au ca obiect garantarea reciprocă a membrilor săi, fără plată de prime și fără constituire de rezerve tehnice;

▼M3

(d) până la coordonarea ulterioară, operațiunile de asigurări de credite la export în numele statului sau garantate de către acesta sau când statul este asigurătorul.

▼M2

3. Activitatea de asistență în care angajamentul se limitează la operațiunile următoare, efectuate cu ocazia unui accident sau a unei pene care afectează un vehicul rutier și care a survenit în mod normal pe teritoriul statului membru al furnizorului garanției:

— depanarea la fața locului, pentru care furnizorul utilizează, în majoritatea cazurilor, personalul și echipamentul propriu;

— transportarea vehiculului până la locul de reparație cel mai apropiat sau cel mai corespunzător unde poate fi efectuată reparația, precum și eventuala însoțire, în mod normal prin același mijloc de asistență, a șoferului și pasagerilor, până la locul cel mai apropiat de unde aceștia își pot continua călătoria cu alte mijloace;

— în cazul în care statul membru al furnizorului garanției prevede astfel, transportul vehiculului, însoțit eventual de șofer și pasageri, până la domiciliul lor, punctul lor de plecare sau destinația de origine în interiorul aceluiași stat membru;

în afară de cazul în care aceste operațiuni se efectuează de o întreprindere aflată sub incidența prezentei directive.

În cazurile menționate la primele două liniuțe, condiția ca accidentul sau pana să fi survenit pe teritoriul statului membru al furnizorului garanției:

(a) nu se aplică în cazul în care acesta din urmă este un organism al cărui beneficiar este un membru și depanarea sau transportarea vehiculului se efectuează pe baza simplei prezentări a carnetului de membru, fără plata primei suplimentare, de către un organism similar al țării în cauză pe baza unui acord de reciprocitate;

(b) nu interzice serviciul unei astfel de asistențe în Irlanda și Regatul Unit de către același organism care operează în aceste două state.

În cazul menționat la a treia liniuță, dacă accidentul sau pana a survenit pe teritoriul Irlandei sau, în ceea ce privește Regatul Unit, pe teritoriul Irlandei de Nord, vehiculul, însoțit eventual de șofer și pasageri, poate fi transportat până la domiciliul, la punctul de plecare sau la destinația originală a acestora în interiorul unuia sau altuia dintre aceste teritorii.

În plus, prezenta directivă nu se referă la operațiunile de asistență efectuate cu ocazia unui accident sau a unei pene care afectează un vehicul rutier și care constă în transportarea vehiculului accidentat sau în pană în exteriorul Marelui Ducat al Luxemburgului, însoțit eventual de șofer și pasageri, până la domiciliul lor, atunci când aceste operațiuni se efectuează de Automobil Club-ul Marelui Ducat al Luxemburgului.

Întreprinderile aflate sub incidența prezentei directive nu pot practica activitatea menționată la prezentul punct decât în cazul în care acestea au primit autorizația pentru clasa de asigurare 18 de la punctul (A) din anexă, fără a aduce atingere punctului (C) al acesteia. În acest caz, prezenta directivă se aplică acestor operațiuni.

▼B

Articolul 3

▼M10

(1) Prezenta directivă nu se aplică asociațiilor mutuale care întrunesc următoarele condiții:

(a) statutul prevede posibilitatea de constituire a unor contribuții suplimentare sau de reducere a prestațiilor;

▼M10

(b) activitatea nu acoperă riscurile de responsabilitate civilă, cu excepția cazului în care acestea constituie o garanție accesorie în sensul punctului C din anexă, și nici riscurile de credit și garanție;

(c) valoarea anuală a cotizațiilor percepute pentru activitățile acoperite prin prezenta directivă nu depășește 5 milioane EUR și

(d) cel puțin jumătate dintre cotizațiile percepute pentru activitățile acoperite prin prezenta directivă provin de la persoane membre ale societății mutuale.

Prezenta directivă nu se aplică întreprinderilor care îndeplinesc următoarele condiții:

— întreprinderea nu exercită nici una dintre activitățile reglementate de prezenta directivă, cu excepția celei prevăzute în anexă, punctul A clasa 18;

— această activitate este limitată la nivel exclusiv local și nu constă decât în prestații în natură și

— venitul anual total colectat sub titlul activității de asistență pentru persoanele aflate în dificultate nu depășește 200 000 EUR.

Cu toate acestea, dispozițiile prezentului articol nu împiedică o întreprindere de asigurare mutuală să ceară să fie autorizată sau să continue să fie autorizată în conformitate cu prezenta directivă.

▼B

(2) Prezenta directivă nu vizează, cu atât mai mult, asociațiile mutuale care au încheiat cu o întreprindere de aceeași natură o convenție care implică reasigurarea integrală a contractelor de asigurare la care au subscris sau substituirea întreprinderii cesionare cu întreprinderea cedentă pentru executarea angajamentelor rezultate din contractele menționate anterior.

În acest caz, întreprinderea cesionară se conformează directivei.

Articolul 4

Directiva nu se aplică următoarelor organisme, cu excepția cazului modificării statutului acestora privind competența:

(a) *în Germania*

— următoarele organisme de drept public care se bucură de monopol (Monopolanstalten):

1. Badische Gebaudeversicherungsanstalt, Karlsruhe
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich
13. Feuersozietät Berlin, Berlin

▼B

14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Cu toate acestea, competența teritorială nu se consideră modificată în cazul unei fuziuni a acestor organisme, având ca efect menținerea în profitul noului organism a competenței teritoriale a organismelor fuzionate; tot astfel, competența privind clasele de asigurare exercitate nu se consideră modificată dacă unul dintre aceste organisme reia, pentru același teritoriu, una sau mai multe clase de asigurare ale unuia dintre organismele menționate;

— următoarele organisme semipublice:

1. *Postbeamtenkrankenkasse*

2. *Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten*;

(b) *în Franța*

— următoarele organisme:

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes

2. Caisse départementale des incendiés de la Côte-d'Or

3. Caisse départementale des incendiés de la Marne

4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse

5. Caisse départementale des incendiés de la Somme

6. Caisse départementale grêle du Gers

7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;

(c) *în Irlanda*

Voluntary Health Insurance Board;

(d) *în Italia*

la Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

(e) *în Regatul Unit*

The Crown Agents;

▼M2

(f) *în Danemarca*

Falcks Redningskorps A/S, København;

▼A2

(g) *în Spania*

Următoarele instituții:

1. Comisaria de Seguro Obligatorio de Viajeros

2. Consorcio de Compensación de Seguros

3. Fondo Nacional de Garantia de Riesgos de la Circulación.

▼B

Articolul 5

În înțelesul prezentei directive:

▼M1

(a) „unitate de cont” înseamnă unitatea de cont europeană (UCE) definită de Decizia 3289/75/CECO ([1]) a Comisiei. Ori de câte ori prezenta directivă se referă la unitatea de cont, valoarea de schimb în moneda națională care trebuie adoptată va fi, începând cu data de 31 decembrie a fiecărui an, cea înregistrată în ultima zi a lunii octombrie precedente pentru care valorile de schimb ale UCE sunt disponibile în toate monedele Comunității;

([1]) JO L 327, 19.12.1975, p. 4.

▼B

(b) „congruență” înseamnă reprezentarea angajamentelor exigibile într-o anumită monedă, prin active formulate sau realizabile în aceeași monedă;

(c) „localizare a activelor” înseamnă prezența activelor, mobile sau imobile, dintr-un stat membru, fără ca activele mobile să facă obiectul unui depozit și fără ca activele imobile să facă obiectul unor măsuri restrictive, precum înscrierea de ipotecă. Activele reprezentate prin creanțe împotriva unor debitori se consideră situate în statul membru în care sunt realizabile;

▼M5

(d) „riscuri mari”:

(i) riscurile clasificate în clasele de asigurare 4, 5, 6, 7, 11 și 12 la punctul (A) din anexă;

(ii) riscurile clasificate în clasele de asigurare 14 și 15 la punctul (A) din anexă, în cazul în care titularul poliței de asigurare exercită din punct de vedere profesional o activitate industrială, comercială sau liberală și riscul se referă la această activitate;

(iii) ►M6 riscuri clasificate în clasele de asigurare 3, 8, 9,10,13 și 16 de la punctul (A) din anexă ◄, în măsura în care titularul poliței de asigurare depășește limitele a cel puțin două din următoarele trei criterii:

Prima etapă: până la 31 decembrie 1992:

— totalul bilanțului: 12,4 milioane ECU;

— valoarea totală netă a cifrei de afaceri: 24 milioane ECU;

— numărul mediu de angajați în cursul exercițiului: 500.

A doua etapă: începând cu 1 ianuarie 1993:

— totalul bilanțului: 6,2 milioane ECU;

— suma totală netă a cifrei de afaceri: 12,8 milioane ECU;

— numărul mediu de angajați în cursul exercițiului: 250.

În cazul în care titularul poliței de asigurare face parte dintr-un grup de întreprinderi pentru care se stabilesc conturi consolidate în conformitate cu Directiva 83/349/CEE [1], criteriile menționate anterior se aplică pe baza conturilor consolidate.

Fiecare stat membru poate adăuga la categoria menționată la punctul (iii) riscurile asigurate de către asociațiile profesionale, întreprinderile mixte și asociațiile temporare.

▼B

Titlul II – Reguli aplicabile întreprinderilor care au sediul social în interiorul Comunității

Secțiunea A: Condiții de acces

▼M7

Articolul 6

Inițierea activității de asigurare directă este condiționată de emiterea unei autorizații administrative prealabile.

Această autorizație se obține de la autoritățile statului membru de origine de către:

(a) întreprinderea care își stabilește sediul social pe teritoriul statului membru în cauză;

[1] JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

▼M7

(b) întreprinderea care, după ce a primit autorizația menționată la primul paragraf, își extinde activitățile la ansamblul unei clase de asigurare sau la alte clase de asigurare.

Articolul 7

(1) Autorizația este valabilă în întreaga Comunitate. Aceasta permite întreprinderii să desfășoare activități în Comunitate, în conformitate cu dreptul de stabilire sau cu libertatea de a presta servicii.

(2) Autorizația se acordă pentru o anumită clasă de asigurare. Aceasta include întreaga clasă, cu excepția situației în care solicitantul dorește să acopere numai unele riscuri incluse în clasa de asigurare în cauză, conform celor menționate în titlul A din anexă.

Cu toate acestea:

(a) fiecare stat membru are libertatea de a acorda autorizația pentru grupele de clase de asigurare menționate în titlul B din anexă, dându-i denumirea corespunzătoare care este prevăzută în anexă;

(b) autorizația emisă pentru o clasă de asigurare sau un grup de clase de asigurare este valabilă și pentru garantarea riscurilor auxiliare dintr-o altă clasă de asigurare, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în titlul C din anexă.

Articolul 8

(1) Statul membru de origine cere întreprinderilor de asigurare care solicită autorizația:

(a) să adopte una dintre următoarele forme în ceea ce privește:

— Regatul Belgiei: „société anonyme/ naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/ commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/ onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/ coöperatieve vennootschap”;

— Regatul Danemarcei: aktieselskaber, gensidige selskaber;

— Republica Federală Germania: Aktiengesellschaft, Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit, öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen;

— Republica Franceză: société anonyme, société d'assurance mutuelle, institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale, institution de prévoyance régie par le code rural ainsi que mutuelles régies par le code de la mutualité;

— Irlanda: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;

— Republica Italiană: società per azioni, società cooperativa, mutua di assicurazione;

— Marele Ducat al Luxemburgului: société anonyme, société en commandite par actions, association d'assurances mutuelles, société coopérative;

— Regatul Țărilor de Jos: naamloze vennootschap, onderlinge waarborgmaatschappij;

— Regatul Unit: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered under the Friendly Societies Acts, the association of underwriters known as Lloyd's;

— Republica Elenă: ανώνυμη εταιρεία, Αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός;

— Spania: sociedad anónima, sociedad mutua, sociedad cooperativa;

— Republica Portugheză: sociedade anónima, mútua de seguros;

▼A3

— În cazul Republicii Austria: Aktiengesellschaft, Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit;

— În cazul Republicii Finlanda: keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsaktiebolag, vakuutusosakeyhtiö/ försäkringsaktiebolag, vakuutusyhdistys/försäkringsförening;

— În cazul Regatului Suediei: försäkringsaktiebolag, ömsesidiga försäkringsaktiebolag, understödsföreningar;

▼A4

— în cazul Republicii Cehe: „akciová společnost”, „družstvo”;

— în cazul Republicii Estonia: „aktsiaselts”;

— în cazul Republicii Cipru: „Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο”;

— în cazul Republicii Letonia: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”;

— în cazul Republicii Lituania: „akcinės bendrovės”, „uždarosios akcinės bendrovės”;

— în cazul Republicii Ungare: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”;

— în cazul Republicii Malta: „kumpanija pubblika”, „kumpanija privata”, „fergħa”, „Korp ta' l Assikurazzjoni Rikonnoxxut”;

— în cazul Republicii Polonia: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

— în cazul Republicii Slovenia: „delniška družba”, „družba za vzajemno zavarovanje”;

— în cazul Republicii Slovace: „akciová spoločnost’”;

▼M14

— în cazul Bulgariei: „акционерно дружество”;

— în cazul României: „societăți pe acțiuni”, „societăți mutuale”.

▼M7

Întreprinderea de asigurare va putea, de asemenea, să adopte forma de întreprindere europeană, atunci când aceasta va fi creată.

În plus, statele membre pot crea, după caz, întreprinderi care să adopte o formă de drept public, în cazul în care aceste organisme vor avea ca obiect de activitate desfășurarea de operațiuni de asigurare în condiții echivalente celor ale întreprinderilor de drept privat;

(b) să își limiteze obiectul de activitate la activitatea de asigurare și la operațiunile care decurg direct din aceasta, excluzând orice altă activitate comercială;

(c) să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 9;

(d) să posede fondul minim de garantare prevăzut la articolul 17 alineatul (2);

(e) să fie administrate eficient de persoane care îndeplinesc condițiile impuse privind reputația și calificarea sau experiența profesională;

▼M9

(f) comunică numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire desemnat în fiecare dintre statele membre diferite de statul membru în care este cerută autorizarea în cazul în care riscurile care trebuie acoperite sunt clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexă, cu excepția răspunderii civile a transportatorului.

▼M8

În plus, în cazul în care există legături strânse între întreprinderea financiară și alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă autorizația numai în cazul în care legăturile în cauză nu împiedică exercitarea eficientă a funcțiilor lor de supraveghere.

▼M8

Autoritățile competente refuză de asemenea acordarea autorizației în cazul în care actele cu putere de lege și actele administrative dintr-o țară terță care reglementează una sau mai multe persoane fizice sau juridice cu care întreprinderea are legături strânse sau anumite dificultăți care survin la punerea lor în aplicare, împiedică exercitarea eficientă a funcțiilor lor de supraveghere.

Autoritățile competente impun organismelor financiare să le furnizeze informațiile care le sunt necesare pentru a asigura respectarea continuă a condițiilor menționate în prezentul alineat.

(1a) Statele membre cer ca administrația centrală a întreprinderilor de asigurare să fie situată în același stat membru în care se află sediile lor sociale.

▼M7

(2) Întreprinderea care solicită autorizația pentru extinderea activităților la alte clase de asigurare sau extinderea unei autorizații care include numai o parte din riscurile unei clase de asigurare trebuie să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 9.

În plus, întreprinderea trebuie să prezinte dovada că are marja de solvabilitate prevăzută la articolul 16 și, în cazul în care pentru aceste alte clase de asigurare articolul 17 alineatul (2) impune un fond de garantare minim mai mare decât înainte, că posedă acest fond minim.

(3) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă acte cu putere de lege sau acte administrative care să prevadă aprobarea statutelor și comunicarea oricărui document necesar exercitării normale a controlului.

Cu toate acestea, statele membre nu adoptă dispoziții impunând aprobarea prealabilă sau comunicarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, tarifelor și formularelor și a altor imprimate pe care întreprinderea intenționează să le utilizeze în relațiile cu titularii de polițe de asigurare.

Statele membre nu pot menține sau introduce notificarea prealabilă sau aprobarea majorărilor de tarife propuse, decât ca element al unui sistem general de control al prețurilor.

Prezenta directivă nu împiedică statele membre să supună întreprinderile care solicită sau care au obținut autorizația pentru clasa nr. 18 din titlul A din anexă controlului mijloacelor directe sau indirecte privind personalul și materialele, inclusiv calificarea echipelor medicale și calitatea echipamentelor de care dispun pentru a face față angajamentelor din această clasă de asigurare.

(4) Dispozițiile menționate anterior nu pot prevedea examinarea cererii de autorizare în funcție de nevoile economice ale pieței.

Articolul 9

Programul de activități menționat la articolul 8 alineatul (1) litera (c) trebuie să conțină indicațiile sau justificările privind:

(a) natura riscurilor pe care întreprinderea își propune să le garanteze;

(b) principiile directoare privind reasigurările;

(c) elementele care constituie fondul de garantare minim;

(d) estimări privind cheltuielile de instalare a serviciilor administrative și a rețelei de producție; mijloacele financiare pentru acoperirea acestor cheltuieli și, în cazul în care riscurile acoperite fac parte din clasa nr. 18 din titlul A din anexă, mijloacele de care întreprinderile dispun pentru furnizarea asistenței promise;

în plus, pentru primele trei exerciții financiare:

(e) estimări privind cheltuielile de gestionare, altele decât cele de instalare, în special cheltuielile generale curente și comisioanele;

▼M7

(f) estimări privind primele sau cotizațiile și cererile de despăgubire;

(g) situația probabilă a trezoreriei;

(h) estimările privind mijloacele financiare destinate acoperirii angajamentelor și marjei de solvabilitate.

Articolul 10

(1) Orice întreprindere de asigurare care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul altui stat membru notifică autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la aceasta.

(2) Statele membre solicită întreprinderii de asigurare care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul altui stat membru să furnizeze următoarele informații o dată cu notificarea prevăzută la alineatul (1):

(a) numele statului membru pe teritoriul căruia propune stabilirea sucursalei;

(b) un plan de activități stipulând în special tipul de operațiuni avute în vedere și structura organizatorică a sucursalei;

(c) adresa în statul membru în care se află sucursala, de la care pot fi obținute și la care pot fi trimise documente, subînțelegându-se că adresa în cauză este cea la care se trimit toate comunicările către mandatarul general;

(d) numele mandatarului general autorizat, care trebuie să aibă suficiente competențe să angajeze întreprinderea în relația cu terții și să o reprezinte în relația cu autoritățile și instanțele statului membru în care se află sucursala. În privința Lloyd's, în cazul oricărui litigiu pe teritoriul statului membru în care se află sucursala în legătură cu angajamente subscrise, asigurații nu trebuie să se confrunte cu mai multe dificultăți decât în cazul în care litigiul ar fi fost declarat împotriva unei întreprinderi de tip convențional. Mandatarul general trebuie, în consecință, să aibă competențe suficiente pentru a fi adus în justiție și trebuie să aibă capacitatea de a angaja subscriptorii în cauză ai Lloyd's.

În cazul în care întreprinderea intenționează să acopere prin sucursala sa riscuri din clasa de asigurare 10 de la titlul A din anexă, exclusiv răspunderea transportatorului, aceasta trebuie să dea o declarație care să confirme că a devenit membră a biroului național și a Fondului național de garantare al statului în care se află sucursala.

(3) În cazul în care autoritatea competentă din statul de origine nu are motive să se îndoiască de adecvarea structurilor administrative sau a situației financiare a întreprinderii de asigurare, de buna reputație, calificările profesionale sau experiența administratorilor sau directorilor ori a mandatarului general, ținând seama de planul de afaceri, aceasta comunică, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor menționate la alineatul (2), informațiile în cauză autorității competente din statul membru în care se află sucursala și informează întreprinderea în cauză cu privire la aceasta.

Autoritatea competentă din statul membru de origine atestă de asemenea faptul că întreprinderea de asigurare are marja de solvabilitate minimă calculată conform prevederilor din articolele 16 și 17.

În cazul în care autoritatea competentă din statul membru de origine refuză să comunice informațiile menționate la alineatul (2) autorității competente din statul membru în care se află sucursala, aceasta motivează refuzul față de întreprinderea în cauză în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor solicitate. Refuzul sau lipsa unui răspuns intră sub incidența dreptului la o cale de atac în fața instanței, în statul membru de origine.

(4) Înainte ca sucursala unei întreprinderi de asigurare să își înceapă activitatea, autoritatea competentă din statul membru în care se află sucursala informează, în termen de două luni de la primirea informațiilor

▼M7

menționate la alineatul (3), autoritatea competentă din statul membru de origine, după caz, despre condițiile în care, din motive de interes general, trebuie exercitate activitățile în cauză în statul membru în care se află sucursala.

(5) La primirea informațiilor din partea autorității competente din statul membru în care se află sucursala sau, în cazul în care nu se primește nici o comunicare din partea acesteia, la expirarea termenului prevăzut la alineatul (4), sucursala poate fi înființată și poate începe activitățile.

(6) În cazul în care intervin modificări în informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), întreprinderea de asigurare notifică în scris autoritățile competente din statul membru de origine și statul membru în care se află sucursala, cu cel puțin o lună înainte de efectuarea modificării, astfel încât autoritatea competentă din statul membru de origine și statul membru în care se află sucursala să își poată îndeplini atribuțiile ce le revin în conformitate cu alineatele (3) și (4).

———————

▼B

Articolul 12

Orice decizie de refuz trebuie să fie motivată și comunicată întreprinderii în cauză.

Fiecare stat membru va reglementa dreptul la o cale de atac în fața instanței împotriva oricărei decizii de refuz.

O asemenea reglementare este prevăzută cu privire la cazurile în care autoritățile competente nu s-au pronunțat asupra solicitării de autorizație, la expirarea termenului de șase luni de la data primirii.

▼M11

Articolul 12a

▼M13

(1) Autoritățile competente ale celuilalt stat membru în cauză sunt consultate înainte de acordarea autorizației întreprinderii de asigurare generală care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv sau

(b) o filială a întreprinderii-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv sau

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o întreprindere de asigurare sau de reasigurare autorizată în statul membru respectiv.

(2) Autoritățile competente ale unui stat membru în cauză responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții sunt consultate înainte de acordarea unei autorizații unei întreprinderi de asigurare generală care este:

(a) o filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate sau

(b) o filială a întreprinderii-mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în Comunitate sau

(c) controlată de aceeași persoană, fizică sau juridică, ce controlează o instituție de credit sau o întreprindere de investiții autorizată în Comunitate.

▼M11

(3) Autoritățile competente vizate la alineatele (1) și (2) se consultă în mod special în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a onorabilității și competenței administratorilor implicați în gestiunea unei alte entități din cadrul aceluiași grup. Autoritățile menționate își comunică reciproc toate informațiile privind aceste aspecte, în cazul în care informațiile în cauză sunt relevante pentru celelalte autorități competente implicate, atât în vederea acordării unei autorizații, cât și pentru verificarea permanentă a respectării condițiilor de funcționare.

▼B

Secțiunea B: Condiții de exercitare a activității

▼M7

Articolul 13

(1) Supravegherea financiară a unei întreprinderi de asigurare, inclusiv a activităților pe care le exercită prin intermediul sucursalelor și prin prestarea de servicii, este de competența exclusivă a statului membru de origine.

(2) Supravegherea financiară cuprinde în special verificarea, pentru ansamblul activităților întreprinderii de asigurare, a solvabilității sale și a constituirii provizioanelor tehnice și a activelor reprezentative în conformitate cu reglementările și practicile stabilite în statul membru de origine, în temeiul dispozițiilor adoptate la nivel comunitar.

În cazul în care întreprinderile de asigurare în cauză sunt autorizate să acopere riscurile incluse în clasa nr. 18 din titlul A din anexă, supravegherea se extinde, de asemenea, la controlul mijloacelor tehnice de care dispun întreprinderile pentru a efectua operațiile de asistență pe care se angajează să le efectueze, în măsura în care legislația statului membru de origine prevede un control al acestor mijloace.

▼M13

Statul membru de origine a întreprinderii de asigurare nu poate refuza un contract de reasigurare încheiat de aceasta cu o întreprindere de reasigurare autorizată, în conformitate cu Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea [1] sau cu o altă întreprindere de asigurare autorizată, în conformitate cu prezenta directivă sau cu Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață [2], din motive direct legate de soliditatea financiară a respectivei întreprinderi de reasigurare sau a acestei alte întreprinderi de asigurare.

▼M7

(3) Autoritățile competente ale statului de origine solicită ca fiecare întreprindere de asigurare să dispună de o bună organizare administrativă și contabilă și de proceduri de control intern adecvate.

Articolul 14

Statele membre ale sucursalei prevăd că, în cazul în care o întreprindere de asigurare autorizată în alt stat membru își exercită activitatea printr-o sucursală, autoritățile competente din statul membru de origine pot efectua ele însele, sau prin intermediul unor persoane pe care le numesc în acest scop, verificări la fața locului ale informațiilor necesare controlului financiar al întreprinderii, după informarea prealabilă a autorităților competente din statul membru în care se află sucursala. Autoritățile din statul membru în care se află sucursala pot participa la această verificare.

([1]) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.

([2]) JO L 345, 19.12.2002, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima oară prin Directiva 2005/1/CE (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).

▼M7

Articolul 15

(1) Statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare să constituie provizioane tehnice suficiente privind întreaga sa activitate.

Valoarea provizioanelor în cauză se determină în conformitate cu normele stabilite de Directiva 91/674/CEE.

▼M13

(2) Statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare ca provizioanele sale tehnice și rezervele sale de egalizare prevăzute la articolul 15a din prezenta directivă să fie reprezentate de active congruente în conformitate cu articolul 6 din Directiva 88/357/CEE. În ceea ce privește riscurile situate în Comunitate, respectivele active trebuie localizate pe teritoriul acesteia. Statele membre nu impun întreprinderilor de asigurare să își localizeze activele într-un anumit stat membru. Cu toate acestea, statul membru de origine poate autoriza o relaxare a normelor referitoare la localizarea activelor.

(3) Statele membre nu rețin și nu introduc, în scopul constituirii provizioanelor tehnice, un sistem de provizionare brută care impune constituirea activelor ca garanții de acoperire a provizioanelor pentru prime neîncasate și pentru cereri de despăgubire plătibile de către reasigurător, în cazul în care reasigurătorul este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE sau o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu prezenta directivă sau cu Directiva 2002/83/CE.

În cazul în care autorizează reprezentarea provizioanelor tehnice prin creanțe asupra unui reasigurător care nu este o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2005/68/CE și nici o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu prezenta directivă sau cu Directiva 2002/83/CE, statul membru de origine stabilește condițiile de acceptare a respectivelor creanțe.

▼M7

Articolul 15a

(1) Statele membre solicită fiecărei întreprinderi de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor care acoperă riscuri incluse în clasa 14 din titlul A din anexă, în continuare denumită „asigurare de credit”, să constituie o rezervă de echilibrare destinată compensării eventualei pierderi tehnice sau a unei rate de cerere de despăgubire superioare mediei în această clasă la sfârșitul exercițiului.

(2) Rezerva de echilibrare trebuie calculată în conformitate cu normele stabilite de statul membru de origine, conform uneia dintre cele patru metode care figurează la titlul D din anexă, considerate echivalente.

(3) Până la concurența valorilor calculate conform metodelor de la titlul D din anexă, rezerva de echilibrare nu se ia în considerare la calculul marjei de solvabilitate.

(4) Statele membre pot exonera întreprinderile de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor de obligația de a constitui o rezervă de echilibrare pentru clasa de asigurare de credit în cazul în care primele sau cotizațiile încasate pentru această clasă sunt mai mici de 4 % din primele sau cotizațiile totale încasate și mai mici de 2 500 000 ECU.

▼M10

Articolul 16

(1) Fiecare stat membru impune fiecărei întreprinderi de asigurare generală al cărei sediu social este situat pe teritoriul său să dețină în orice moment o marjă de solvabilitate disponibilă suficientă, raportată la ansamblul activităților sale, cel puțin egală cu cerințele prezentei directive.

▼M10

(2) Marja de solvabilitate disponibilă este constituită de patrimoniul întreprinderii de asigurare generală, liber de orice angajament previzibil, cu excepția imobilizărilor necorporale, incluzând:

(a) capitalul social vărsat sau, în cazul în care este vorba de societăți mutuale, fondul inițial vărsat efectiv, plus orice conturi ale membrilor care întrunesc următoarele criterii:

(i) statutul trebuie să afirme că nu este posibilă efectuarea de plăți din aceste conturi către membri decât în cazul în care acest lucru nu determină scăderea marjei de solvabilitate disponibilă sub nivelul cerut sau, după dizolvarea întreprinderii, în cazul în care au fost reglate toate celelalte datorii ale acesteia;

(ii) statutul trebuie să dispună ca pentru orice plată menționată la punctul (i) și efectuate în alte scopuri decât rezilierea individuală a afilierii, autoritățile competente trebuie să fie informate cel puțin cu o lună în avans, și că acestea pot, în acest interval, să interzică plata;

(iii) dispozițiile relevante ale statutului nu pot fi modificate decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării, fără a aduce atingere criteriilor enumerate la punctele (i) și (ii);

▼M13

(b) rezervele (legale și libere) care nu corespund angajamentelor sau care nu sunt clasificate ca rezerve de egalizare;

▼M10

(c) profitul sau pierderea rezultate după deducerea dividendelor care trebuie plătite.

Marja de solvabilitate disponibilă este diminuată cu valoarea acțiunilor proprii deținute direct de întreprinderea de asigurare generală.

Pentru întreprinderile de asigurare generală care își deduc sau reduc provizioanele tehnice pentru cereri de despăgubire în scopul luării în considerare a rezultatului plasamentelor lor, în conformitate cu articolul 60 alineatul (1) litera (g) din Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind conturile anuale și conturile consolidate ale întreprinderilor de asigurare ([1]), marja de solvabilitate disponibilă este redusă cu diferența dintre provizioanele tehnice de dinainte de decontare sau deducere, așa cum figurează acestea în notele contabile, și provizioanele tehnice după decontare sau deducere. Această ajustare se efectuează pentru toate riscurile enumerate la punctul A din anexă, cu excepția riscurilor din clasele 1 și 2. Pentru celelalte clase în afară de 1 și 2, nu este necesară nici o ajustare în caz de decontare a anuităților incluse în provizioanele tehnice.

▼M13

Marja de solvabilitate disponibilă se micșorează, de asemenea, cu următoarele elemente:

(a) participațiile deținute de întreprinderea de asigurare în:

— întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din prezenta directivă, al articolului 4 din Directiva 2002/83/CE sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului;

— întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 3 din Directiva 2005/68/CE sau întreprinderi de reasigurare din țări terțe în sensul articolului 1 litera (l) din Directiva 98/78/CE;

— holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

([1]) JO L 374, 31.12.1991, p. 7.

▼M13

— instituții de credit și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatele (1) și (5) din Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului;

— întreprinderi de investiții și alte instituții financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE a Consiliului și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CEE a Consiliului.

▼M11

(b) fiecare din elementele prevăzute în continuare pe care întreprinderea de asigurare le deține la entitățile definite la litera (a) în care deține o participație:

— instrumentele menționate la alineatul (3);

— instrumentele menționate la articolul 18 alineatul (3) din Directiva 79/267/CEE;

— creanțele subordonate și instrumentele menționate la articolul 35 și articolul 36 alineatul (3) din Directiva 2000/12/CE.

În cazul în care se deține temporar o participație într-o altă instituție de credit, o altă întreprindere de investiții, o altă instituție financiară, o altă întreprindere de asigurare, o altă întreprindere de reasigurare sau un alt holding de asigurare în scopul realizării unei operațiuni de ajutor financiar pentru a reorganiza și redresa entitatea vizată, autoritatea competentă poate deroga de la dispozițiile privind scăderea menționate la al patrulea paragraf literele (a) și (b).

Ca alternativă la deducerea elementelor menționate la al patrulea paragraf literele (a) și (b) deținute de întreprinderea de asigurare în instituții de credit, întreprinderi de investiții și întreprinderi financiare, statele membre le pot permite întreprinderilor de asigurare să aplice *mutatis mutandis* metodele 1, 2 sau 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ([1]). Metoda nr. 1 (consolidare contabilă) nu se aplică decât în cazul în care autoritatea competentă este sigură de nivelul de gestiune integrată și de control intern al întreprinderilor care fac obiectul consolidării. Metoda aleasă se aplică în mod coerent pe termen lung.

În vederea calculării marjei de solvabilitate prevăzute de prezenta directivă, statele membre pot prevedea ca întreprinderile de asigurare care fac obiectul supravegherii suplimentare în conformitate cu Directiva 98/78/CE sau Directiva 2002/87/CE să aibă posibilitatea de a nu deduce elementele menționate la al patrulea paragraf literele (a) și (b) care sunt deținute în instituțiile de credit, întreprinderile de investiții, întreprinderile financiare, întreprinderile de asigurare sau de reasigurare sau în holdingurile de asigurare care intră sub incidența supravegherii suplimentare.

În scopul scăderii participațiilor menționate de prezentul alineat, prin „participație” se înțelege o participație în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 98/78/CE.

▼M10

(3) Marja de solvabilitate disponibilă poate fi, de asemenea. constituită:

(a) din acțiunile preferențiale cumulative și împrumuturile subordonate de până la 50 % din cea mai scăzută valoare a marjei de solvabilitate disponibile sau a cerinței de marjă de solvabilitate, din care maximum 25 % sunt constituite din împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau acțiuni preferențiale cumulative cu durată determinată, cu condiția ca în caz de faliment sau lichidare a întreprinderii de asigurare generală să existe acorduri cu caracter obli-

([1]) JO L 35, 11.2.2003.

▼M10

gatoriu în temeiul cărora împrumuturile subordonate sau acțiunile preferențiale să ocupe un nivel inferior prin raportare la creanțele tuturor celorlalți creditori și să nu fie rambursate decât după reglarea tuturor celorlalte datorii în curs la momentul respectiv.

Împrumuturile subordonate trebuie, de asemenea, să îndeplinească următoarele condiții:

(i) se ține seama numai de fondurile vărsate integral;

(ii) pentru împrumuturile cu scadență fixă, scadența inițială trebuie să fie fixată la cel puțin cinci ani. Cel mai târziu un an înainte de scadență, întreprinderea de asigurare supune autorităților competente, pentru aprobare, un plan care să indice modul în care marja de solvabilitate disponibile va fi menținută sau adusă la nivelul dorit la scadență, cu excepția cazului în care valoarea împrumutului care intră în compoziția marjei de solvabilitate disponibilă a fost redusă progresiv, cel puțin pe durata celor cinci ani care au precedat scadența. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea anticipată a acestor fonduri, cu condiția ca întreprinderea de asigurare generală emitentă să fi solicitat acest lucru și ca marja sa de solvabilitate disponibilă să nu scadă sub nivelul cerut;

(iii) împrumuturile fără scadență fixă nu pot fi rambursate decât prin intermediul unui preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care nu mai sunt considerate ca un component al marjei de solvabilitate disponibile sau în care acordul prealabil al autorităților competente a cerut în mod formal rambursarea lor anticipată. În acest ultim caz, întreprinderea de asigurare generală informează autoritățile competente cu cel puțin șase luni înaintea datei de rambursare prevăzute, indicându-le valoarea marjei de solvabilitate disponibile și cerința de marjă de solvabilitate înainte și după această rambursare. Autoritățile competente autorizează rambursarea numai în cazul în care marja de solvabilitate disponibilă a întreprinderii de asigurare generală nu riscă să scadă sub nivelul cerut;

(iv) contractul de împrumut nu trebuie să conțină nici o clauză care să prevadă că, în anumite circumstanțe, altele decât lichidarea întreprinderii de asigurare generală, datoria trebuie rambursată înainte de scadența convenită;

(v) contractul de împrumut nu poate fi modificat decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării;

(b) din titlurile cu durată nedeterminată și din alte instrumente, inclusiv acțiunile preferențiale cumulative, altele decât cele menționate la litera (a), până la 50 % din valoarea cea mai scăzută a marjei de solvabilitate sau cerinței de marjă de solvabilitate pentru totalul acestor titluri și al împrumuturilor subordonate menționate la litera (a), în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:

(i) nu pot fi rambursate la inițiativa purtătorului sau fără acordul prealabil al autorității competente;

(ii) contractul de emisiune conferă întreprinderii de asigurare generală posibilitatea de a diferenția plata dobânzilor de împrumut;

(iii) creanțele creditorului față de întreprinderea de asigurare generală să ocupe, în totalitatea lor, un nivel inferior raportat la cele ale tuturor creditorilor nesubordonați;

(iv) documentele care reglementează emisiunea de titluri să prevadă capacitatea datoriei și a dobânzilor nevărsate de a absorbi pierderile, permițând întreprinderii de asigurare să își continue activitățile;

(v) să nu se țină seama decât de împrumuturile vărsate integral.

▼M10

(4) La cererea și cu justificarea societății pe lângă autoritatea de control competentă a statului membru de origine, cu acordul respectivei autorități, marja de solvabilitate disponibilă poate fi de asemenea constituită din:

(a) jumătate din fracțiunea nevărsată a capitalului social sau a fondului inițial, o dată ce partea vărsată a atins 25 % din acel capital sau acele fonduri, până la 50 % din valoarea cea mai scăzută a marjei de solvabilitate disponibile sau a cerinței de marjă de solvabilitate;

(b) în cazul societăților mutuale sau de tip mutual cu contribuții variabile, orice creanță pe care o poate avea asupra membrilor prin solicitarea unei contribuții suplimentare, până la jumătate din diferența între contribuțiile maxime și contribuțiile cerute, dar nu mai mult de 50 % din valoarea cea mai scăzută a marjei de solvabilitate sau a marjei de solvabilitate necesare. Autoritățile naționale competente adoptă linii directoare care fixează condițiile în care pot fi acceptate contribuțiile suplimentare;

(c) prin orice rezerve nete ascunse provenind din evaluarea elementelor activului, în măsura în care astfel de rezerve nete ascunse nu au un caracter excepțional.

(5) Modificările aduse alineatelor (2), (3) și (4) cu scopul de a lua în considerare evoluțiile care justifică o adaptare tehnică a elementelor admisibile pentru marja de solvabilitate disponibilă sunt adoptate conform procedurii prevăzute la articolul 2 din Directiva 91/675/CEE a Consiliului ([1]).

Articolul 16a

(1) Cerința de marjă de solvabilitate este determinată prin raportarea la valoarea anuală a primelor și contribuțiilor sau prin raportarea la ponderea medie a cererilor de despăgubire pentru ultimele trei exerciții financiare.

În orice caz, în cazul în care o întreprindere de asigurare generală nu practică în mod esențial decât unul sau mai multe riscuri de credit, furtună, grindină sau îngheț, perioada de referință pentru ponderea medie a cererilor de despăgubire corespunde ultimelor șapte exerciții financiare.

(2) Sub rezerva prevederilor articolului 17, cerința de marjă de solvabilitate este egală cu cel mai ridicat dintre cele două rezultate indicate la alineatele (3) și (4).

(3) Baza primelor se calculează începând de la primele sau contribuțiile brute emise sau primele sau cotizațiile brute câștigate, fiind reținută cifra cea mai mare.

Primele sau contribuțiile pentru clasele 11, 12 și 13 enumerate la punctul A din anexă se majorează cu 50 %.

Se însumează primele sau contribuțiile emise în cadrul afacerilor directe sau pe parcursul ultimului exercițiu, inclusiv accesoriile.

Se adaugă la această valoare totalul primelor acceptate în reasigurare pe durata ultimului exercițiu.

Se deduce din aceasta valoarea totală a primelor sau cotizațiilor anulate în cursul ultimului exercițiu financiar, precum și valoarea totală a impozitelor și taxelor aferente primelor sau cotizațiilor care compun agregatul.

Valoarea astfel obținută este repartizată în două tranșe, o primă tranșă de 50 milioane EUR și o a doua tranșă corespunzând restului; se calculează și se adună valorile echivalente cu 18 %, respectiv 16 % din aceste tranșe.

([1]) JO L 374, 31.12.1991, p. 32.

▼M13

Rezultatul astfel obținut se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, dintre valoarea cererilor de despăgubire ce rămân în sarcina întreprinderii după deducerea sumelor recuperabile în temeiul reasigurării și valoarea brută a cererilor de despăgubire; acest raport nu poate, în nici un caz, să fie mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare.

▼M10

Cu aprobarea autorităților competente, metodele statistice pot fi utilizate pentru alocarea primelor sau contribuțiilor pentru clasele 11, 12 și 13.

(4) Baza cererilor de despăgubire se calculează, după cum urmează, folosind pentru clasele 11, 12 și 13 enumerate la punctul A din anexă cererile de despăgubire, provizioanele și recuperările majorate cu 50 %.

Valorile cererilor de despăgubire plătite pentru activitățile directe (fără deducerea cererilor de despăgubire suportate de către cesionari și retrocesionari) pe durata perioadelor menționate la alineatul (1) se adună.

La această sumă se adună valoarea cererilor de despăgubire plătite pentru acceptările în reasigurare și retrocesionări pe durata aceloraşi perioade, precum și valoarea provizioanelor pentru cererile de despăgubire de plată constituite la finalul ultimului exercițiu, atât pentru activitățile directe, cât și pentru acceptările în reasigurare.

Ulterior se deduce din aceasta valoarea recuperărilor încasate în cursul perioadelor prevazute la alineatul (1).

Din această sumă se deduce valoarea provizioanelor pentru cererile de despăgubire de plată constituite la începutul celui de-al doilea exercițiu care precede ultimul exercițiu inventariat, atât pentru activități directe, cât și pentru acceptări în reasigurare. În cazul în care perioada de referință menționată la alineatul (1) este de șapte ani, valoarea de dedus este aceea a provizioanelor pentru cereri de despăgubire de plătit constituite la începutul celui de-al șaselea exercițiu financiar care precede ultimul exercițiu financiar inventariat.

În conformitate cu perioada de referință prevăzute la alineatul (1), o treime sau o șeptime din valoarea obținută este apoi împărțită în două tranșe, prima de 35 milioane EUR, a doua corespunzând restului; se calculează și se adună părțile care corespund la 26 %, respectiv 23 % din aceste tranșe.

▼M13

Rezultatul astfel obținut se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, dintre valoarea cererilor de despăgubire ce rămân în sarcina întreprinderii după deducerea sumelor recuperabile în temeiul reasigurării și valoarea brută a cererilor de despăgubire; acest raport nu poate, în nici un caz, să fie mai mic de 50 %. La cererea, însoțită de documente justificative, adresată de întreprinderea de asigurare autorității competente a statului membru de origine și cu acordul respectivei autorități, sumele recuperabile provenite de la vehicule investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE se pot, de asemenea, deduce ca reasigurare.

▼M10

Cu aprobarea autorităților competente, pot fi utilizate metode statistice pentru alocarea cererilor de despăgubire, provizioanelor sau recuperărilor pentru clasele 11, 12, și 13. În cazul riscurilor enumerate în anexă la punctul A clasa 18, valoarea daunelor plătite utilizate pentru a calcula daunele de bază este costul suportat de întreprinderea de asigurare cu privire la asistența acordată. Acest cost este calculat conform dispozițiilor de drept intern ale statului membru de origine.

(5) În cazul în care calculele de la alineatele (2), (3) și (4) dau un rezultat mai mic decât cerința de marjă de solvabilitate pentru exercițiul

▼M10

precedent, cerința marjei de solvabilitate este cel puțin egală cu cea pentru exercițiul precedent, înmulțită cu raportul între provizioanele tehnice pentru cereri de despăgubire la finalul ultimului exercițiu și valoarea provizioanelor tehnice pentru cereri de despăgubire la începutul ultimului exercițiu. În aceste calcule, provizioanele tehnice se calculează prin deducerea reasigurării, raportul însă neputând fi în nici un caz mai mare de 1.

(6) Fracțiile aplicabile tranșelor menționate la alineatul (3) al șaselea paragraf și la alineatul (4) al șaselea paragraf sunt fiecare reduse la o treime în cazul asigurării de sănătate practicate pe o bază tehnică similară celei pentru asigurarea de viață, în cazul în care:

(a) primele plătite se calculează pe baza tabelelor de morbiditate conform metodei matematice aplicate în materie de asigurare generală;

(b) se stabilește un provizion pentru îmbătrânire;

(c) se percepe un supliment de primă pentru constituirea unei marje de siguranță dintr-o valoare adecvată;

(d) asigurătorul poate anula contractul înainte de sfârșitul celui de-al treilea an de asigurare cel târziu;

(e) contractul prevede posibilitatea creșterii primelor sau reducerii prestărilor, chiar și pentru contractele curente.

Articolul 17

(1) O treime din cerința de marjă de solvabilitate, așa cum este definită la articolul 16a, constituie fondul de garantare. Acest fond este constituit din elementele enumerate la articolul 16 alineatele (2) și (3) și, cu acordul autorității competente a statului membru de origine, alineatul (4) litera (c).

(2) Fondul de garantare nu poate fi mai mic de 2 milioane EUR. Cu toate acestea, în cazul în care este vorba de toate sau o parte din riscurile incluse într-una dintre clasele 10-15 enumerate la punctul A din anexă, fondul trebuie să fie de 3 milioane EUR.

Fiecare stat membru poate dispune ca fondul de garantare minim să fie redus la un sfert în caz de societăți mutuale sau societăți de tip mutual.

Articolul 17a

(1) Valorile în EUR menționate la articolul 16a alineatele (3) și (4) și la articolul 17 alineatul (2) se revizuiesc anual, începând din 20 septembrie 2003, în funcție de evoluția indicelui european pentru prețul de consum publicat de Eurostat pentru ansamblul statelor membre.

Adaptările sunt automate și se derulează prin creșterea sumei de bază în EUR cu procentajul de variație al respectivului indice pentru perioada de la intrarea în vigoare a prezentei directive și până la data revizuirii, rotunjit apoi la un multiplu de 100 000 EUR.

În cazul în care variația după ultima adaptare este mai mică de 5 %, valoarea nu se adaptează.

(2) Comisia informează anual Parlamentul European și Consiliul cu privire la revizuire și la valorile adaptate menționate la alineatul (1).

▼M13

Articolul 17b

(1) Fiecare stat membru impune unei întreprinderi de asigurare cu sediul social pe teritoriul său și care desfășoară activități de reasigurare să stabilească, pentru toate operațiunile sale, un fond minim de garanție în conformitate cu articolul 40 din Directiva 2005/68/CE, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile următoare:

▼M13

(a) încasarea primelor de reasigurare reprezintă peste 10 % din încasarea totală a primelor;

(b) încasarea primelor de reasigurare depășește 50 milioane EUR;

(c) provizioanele tehnice ce rezultă din acceptările sale de reasigurare reprezintă peste 10 % din valoarea totală a provizioanelor sale tehnice.

(2) Fiecare stat membru poate alege să aplice întreprinderilor de asigurare prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol care au sediul social pe teritoriul său dispozițiile articolului 34 din Directiva 2005/68/CE pentru activitățile de acceptare de reasigurare, în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la alineatul (1).

În acest caz, statul membru în cauză impune ca toate activele utilizate de întreprinderea de asigurare pentru a reprezenta provizioanele tehnice ce corespund acceptărilor sale de reasigurare să fie încadrate, gestionate și organizate separat de activitățile de asigurare directă ale întreprinderii de asigurare, fără nici o posibilitate de transfer. Într-un astfel de caz și exclusiv în ceea ce privește activitățile de acceptare de reasigurare, întreprinderile de asigurare nu se supun dispozițiilor articolelor 20, 21 și 22 din Directiva 92/49/CEE [1] și ale anexei I la Directiva 88/357/CEE.

Fiecare stat membru se asigură că autoritățile competente verifică separarea prevăzută la paragraful al doilea.

(3) În cazul în care Comisia decide, în conformitate cu articolul 56 litera (c) din Directiva 2005/68/CE, să majoreze sumele utilizate pentru calcularea marjei de solvabilitate minime prevăzute la articolul 37 alineatele (3) și (4) din directiva respectivă, fiecare stat membru aplică dispozițiile articolelor 35-39 din directiva respectivă întreprinderilor de asigurare prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol, în ceea ce privește activitățile acestora de acceptare de reasigurare.

▼M7

Articolul 18

(1) Statele membre nu adoptă norme privind alegerea activelor care nu sunt utilizate ca active de acoperire a provizioanelor tehnice menționate la articolul 15.

(2) Sub rezerva dispozițiilor articolului 15 alineatul (2), articolului 20 alineatele (1), (2), (3) și (5) și articolului 22 alineatul (1) ultimul paragraf, statele membre nu limitează libertatea de a dispune asupra activelor mobiliare sau imobiliare care fac parte din patrimoniul întreprinderilor de asigurare autorizate.

(3) Alineatele (1) și (2) nu exclud nici o măsură pe care statele membre sunt îndreptățite să o adopte în calitate de proprietari, asociați sau parteneri la întreprinderile în cauză, protejând în același timp interesele asiguraților.

▼M2

Articolul 19

(1) Fiecare stat membru impune întreprinderilor care își au sediul social pe teritoriul său să raporteze anual, pentru toate operațiunile lor, situația lor financiară, solvabilitatea lor și, în ceea ce privește acoperirea riscurilor clasificate la numărul 18 de la punctul (A) din anexă, despre celelalte resurse de care dispun pentru a-și onora angajamentele, în măsura în care legislația sa prevede un control al acestor resurse.

---

[1] Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă (a treia directivă privind „asigurarea generală") (JO L 228, 11.8.1992, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima oară prin Directiva 2005/1/CE.

▼M3

(1a) În ceea ce privește asigurarea de credit, întreprinderea trebuie să pună la dispoziția autorității de control rapoarte care să prezinte rezultatele tehnice și rezervele tehnice aferente activității respective.

▼M7

(2) Statele membre solicită întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor să prezinte periodic documente necesare exercitării controlului, precum și documente statistice. Autoritățile competente își furnizează reciproc orice documente și informații utile pentru exercitarea controlului.

(3) Fiecare stat membru adoptă toate dispozițiile utile pentru a se asigura că autoritățile competente dispun de competențele și mijloacelor necesare pentru a controla activitățile întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriile lor, inclusiv activitățile desfășurate în afara teritoriilor în cauză, în conformitate cu directivele Consiliului privind aceste activități și pentru punerea lor în aplicare.

Aceste competențe și mijloace trebuie să confere autorităților competente în special posibilitatea:

(a) să se informeze în mod detaliat asupra situației întreprinderii și întregii sale activități, în special prin:

— colectarea de informații sau solicitarea depunerii de documente privind activitățile de asigurare;

— efectuarea de verificări la fața locului la sediile întreprinderii;

(b) să adopte în ceea ce privește întreprinderea, conducătorii săi sau persoanele care o controlează, orice măsură adecvată și necesară pentru a asigura respectarea în continuare de către întreprindere a actelor cu putere de lege și actelor administrative pe care aceasta trebuie să le respecte în diversele state membre și în special respectarea planului de operațiuni în măsura în care acesta rămâne obligatoriu și pentru a preveni și remedia orice neregularitate dăunătoare intereselor asiguraților;

(c) să se asigure că aceste măsuri sunt aplicate, în cazul în care este nevoie prin constrângere, după caz pe cale juridică.

Statele membre pot prevedea, de asemenea, posibilitatea ca autoritățile competente să obțină orice informații privind contractele deținute de intermediari.

Articolul 20

(1) În cazul în care o întreprindere nu respectă prevederile articolului 15, autoritatea competentă din statul său membru de origine poate interzice vânzarea liberă a activelor întreprinderii după ce a comunicat intenția sa autorităților competente din statul membru în care sunt situate riscurile.

(2) În scopul restabilirii situației financiare a unei întreprinderi a cărei marjă de solvabilitate a scăzut sub minimul impus la ►M10 articolul 16a ◄, autoritatea competentă din statul membru de origine solicită prezentarea spre aprobare a unui plan de redresare.

În cazuri excepționale, în cazul în care autoritatea competentă consideră că situația financiară a întreprinderii va continua să se deterioreze, aceasta poate de asemenea limita sau interzice dispunerea liberă a activelor întreprinderii. Autoritatea competentă în cauză informează autoritățile din alte state membre pe teritoriul cărora întreprinderea își exercită activitatea despre toate măsurile adoptate, iar acestea din urmă, la cererea primei autorități, adoptă aceleași măsuri.

(3) În cazul în care marja de solvabilitate scade sub fondul de garantare definit la articolul 17, autoritatea competentă din statul membru de origine cere întreprinderii să-i prezinte spre aprobare un plan de finanțare pe termen scurt.

De asemenea, aceasta poate limita sau interzice dispunerea liberă a activelor întreprinderii. Informează autoritățile din alte state membre

▼M7

pe teritoriul cărora întreprinderea își exercită activitatea despre toate măsurile adoptate, iar acestea din urmă, la cererea primei autorități, adoptă aceleași măsuri.

(4) Autoritățile competente pot adopta, în plus, orice măsuri necesare pentru a proteja interesele asiguraților în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3).

(5) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea interzice în conformitate cu dispozițiile de drept intern dispunerea liberă a activelor situate pe teritoriul său, în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3), la cererea statului membru de origine a întreprinderii, care desemnează activele care trebuie supuse unor astfel de măsuri.

▼M10

Articolul 20a

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente au competența de a cere un plan de restabilire financiară acelor întreprinderi de asigurare generală în care consideră că sunt amenințate drepturile asiguraților. Acest program de restabilire trebuie să includă cel puțin descrieri detaliate ale următoarelor elemente sau dovezi referitoare la următorii trei ani financiari:

(a) previziuni ale cheltuielilor de administrare, în special cheltuieli generale curente și comisioane;

(b) un plan care să detalieze previziunile de venituri și cheltuieli, atât pentru activități directe, cât și pentru acceptări în reasigurare și cesionări în reasigurare;

(c) un bilanț previzional;

(d) o estimare a resurselor financiare cu care se intenționează să se acopere angajamentele și cerința de marjă de solvabilitate;

(e) politica generală în domeniul reasigurării.

(2) În cazul în care drepturile asiguraților sunt amenințate datorită faptului că poziția întreprinderii de asigurare se deteriorează, statele membre se asigură că autoritățile competente au competențe care să le permită să ceară unei întreprinderi de asigurare o marjă de solvabilitate mai ridicată, astfel încât întreprinderea să fie rapid în măsură să își atingă nivelul de solvabilitate cerut. Nivelul acestei cerințe de marjă de solvabilitate mai ridicată este determinat în funcție de programul de restabilire financiară menționat la alineatul (1).

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de puteri care să le permită reevaluarea de la bază a tuturor elementelor admise să constituie marja de solvabilitate, în special în cazul în care valoarea de piață a acestor elemente s-a modificat semnificativ de la finalul ultimului exercițiu.

▼M13

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de competențele necesare pentru a diminua, pe baza reasigurării, reducerea marjei de solvabilitate minime, determinate în conformitate cu articolul 16a, în cazul în care:

(a) conținutul sau calitatea contractelor de reasigurare s-a modificat substanțial începând cu ultimul exercițiu financiar;

(b) contractele de reasigurare nu prevăd nici un transfer de risc sau prevăd un transfer de risc limitat.

▼M10

(5) În cazul în care autoritățile competente au cerut un plan de restabilire financiară al întreprinderi de asigurare generală în conformitate cu alineatul (1), acestea se abțin de la acordarea autorizației în conformitate cu articolul 10 alineatul (3), al doilea paragraf din prezenta directivă,

▼M10

articolul 16 alineatul (1) litera (a) din Directiva 88/357/CEE a Consiliului ([1]) (a doua directivă privind asigurarea generală) și articolul 12 alineatul (2) din Directiva 92/49/CEE a Consiliului ([2]) (a treia directivă privind asigurarea generală), atât timp cât consideră că drepturile asiguraților sunt amenințate în sensul alineatului (1).

▼M5

▼B

Secțiunea C: Retragerea autorizației

▼M7

Articolul 22

(1) Autorizația acordată unei întreprinderi de asigurare de către autoritatea competentă din statul membru de origine poate fi retrasă de autoritatea în cauză în cazul în care întreprinderea:

(a) nu folosește autorizația în termen de douăsprezece luni, renunță expres la aceasta sau încetează exercitarea activității pentru o perioadă mai mare de 6 luni, în cazul în care statul membru în cauză nu a prevăzut că în astfel de cazuri autorizația devine caducă;

(b) nu mai îndeplinește condițiile de inițiere;

(c) nu a reușit în perioada acordată să adopte măsurile menționate în planul de redresare sau planul de finanțare prevăzut la articolul 20;

(d) nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în conformitate cu reglementările care i se aplică.

În situația retragerii sau caducității autorizației, autoritatea competentă din statul membru de origine notifică autoritățile competente din alte state membre în consecință, iar acestea adoptă măsurile necesare pentru a împiedica întreprinderea în cauză să înceapă noi operațiuni pe teritoriul lor în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii. Autoritatea competentă din statul membru de origine adoptă în plus, în cooperare cu autoritățile în cauză, toate măsurile necesare pentru a proteja interesele asiguraților și limitează în special dispunerea liberă a activelor întreprinderii în conformitate cu articolul 20 alineatul (1), alineatul (2) paragraful al doilea și alineatul (3), paragraful al doilea.

(2) Orice decizie de retragere a autorizației trebuie motivată precis și notificată întreprinderii în cauză.

▼M6

Titlul III A – Normele aplicabile agențiilor sau sucursalelor stabilite în Comunitate și care aparțin unor întreprinderi cu sediul social în afara Comunității

▼B

Articolul 23

(1) Fiecare stat membru permite accesul pe teritoriul său a activității menționate la articolul 1, pentru orice întreprindere cu sediul social în afara Comunității, sub condiția emiterii unei autorizații administrative.

(2) Un stat membru poate acorda o autorizație în cazul în care întreprinderea îndeplinește cel puțin următoarele condiții:

([1]) JO L 172, 4.7.1988, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, 20.7.2000, p. 65).

([2]) JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

▼B

(a) să fie autorizată să practice operațiunile de asigurare, în temeiul legislației interne de care aceasta depinde;

(b) să creeze o agenție sau o sucursală pe teritoriul acestui stat membru;

(c) să se angajeze să stabilească la sediul agenției sau sucursalei o contabilitate corespunzătoare activității pe care o exercită, precum și să țină toate documentele referitoare la activitatea sa;

(d) să desemneze un mandatar general, care trebuie autorizat de autoritatea competentă;

(e) să dispună, în țara de exploatare, de active pentru o valoare cel puțin egală cu jumătate din minimumul prescris la articolul 17 alineatul (2) pentru fondul de garantare și să depună un sfert din acest minimum, cu titlu de garanție;

(f) să se angajeze să posede o marjă de solvabilitate în conformitate cu articolul 25;

(g) să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 11 alineatele (1) și (2);

▼M9

(h) comunică numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire desemnat în fiecare dintre statele membre diferite de statul membru în care este cerută autorizarea în cazul în care riscurile care trebuie acoperite sunt clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexă, cu excepția răspunderii civile a transportatorului.

▼B

Articolul 24

Statele membre solicită întreprinderilor să constituie rezerve tehnice suficiente, corespunzătoare angajamentelor contractate pe teritoriul lor. Statele membre se asigură că agenția sau sucursala a constituit contrapartida acestor rezerve tehnice, cu ajutorul activelor echivalente și, în măsura stabilită de stat, congruente.

Legislația statelor membre se aplică pentru calcularea rezervelor tehnice, stabilirea categoriilor de investiții și evaluarea activelor.

Statul membru în cauză impune ca activele care constituie contrapartida rezervelor tehnice să fie localizate pe teritoriul său. Cu toate acestea, articolul 15 alineatul (3) se aplică.

Articolul 25

(1) Fiecare stat membru solicită agențiilor sau sucursalelor create pe teritoriul său să dispună de o marjă de solvabilitate constituită din active libere de orice angajament previzibil, cu deducerea elementelor necorporale. Marja se calculează în conformitate cu articolul 16 alineatul (3). Cu toate acestea, pentru calcularea acestei marje, numai primele sau cotizațiile și cererile de despăgubire rezultate din operațiunile realizate de agenție sau sucursală sunt luate în considerare.

(2) O treime din marja de solvabilitate constituie fondul de garantare. Acest fond de garantare nu poate fi mai mic decât jumătate din minimumul prevăzut la articolul 17 alineatul (2). Garanția inițială depusă în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) litera (e) seia în considerare în constituirea fondului de garantare.

(3) Activele care reprezintă marja de solvabilitate trebuie să fie localizate în interiorul statului de exploatare, până la valoarea fondului de garantare și, pentru surplus, în interiorul Comunității.

▼M2

Articolul 26

(1) Întreprinderile care au solicitat sau au obținut autorizația de la mai multe state membre pot solicita următoarele avantaje, care nu pot fi acordate decât împreună:

(a) marja de solvabilitate menționată la articolul 25 se calculează în funcție de ansamblul activității globale pe care acestea o exercită în interiorul Comunității; în acest caz, operațiunile realizate de ansamblul agențiilor sau sucursalelor stabilite în interiorul Comunității sunt singurele luate în considerație pentru acest calcul;

(b) garanția menționată la articolul 23 alineatul (2) litera (e) se depune numai în unul dintre aceste state;

(c) activele care reprezintă fondul de garantare se localizează în oricare din statele membre în care întreprinderile își exercită activitatea.

(2) Solicitarea de a beneficia de avantajele prevăzute la alineatul (1) se adresează autorităților competente din toate statele membre din care întreprinderea în cauză a solicitat sau a obținut autorizația. În această solicitare este cazul să se indice autoritatea însărcinată cu verificarea în viitor a solvabilității agențiilor sau sucursalelor stabilite în interiorul Comunității pentru ansamblul operațiunilor lor. Alegerea autorității de către întreprindere trebuie să fie motivată. Garanția se depune în statul membru în cauză.

(3) Avantajele prevăzute la alineatul (1) se pot acorda numai cu acordul autorităților competente ale tuturor statelor membre în care solicitarea se depune. Aceste avantaje produc efecte de la data la care autoritatea de control aleasă se angajează, față de celelalte autorități de control, să verifice solvabilitatea agențiilor sau sucursalelor stabilite în interiorul Comunității pentru ansamblul operațiunilor lor.

Autoritatea de control selectată obține de la celelalte state membre informațiile necesare pentru a verifica solvabilitatea globală a agențiilor și sucursalelor stabilite pe teritoriul lor.

(4) La inițiativa unuia sau mai multor state membre în cauză, avantajele acordate în temeiul prezentului articol sunt retrase simultan de ansamblul statelor membre în cauză.

▼B

Articolul 27

Dispozițiile articolelor 19 și 20 se aplică în egală măsură agențiilor și sucursalelor întreprinderilor cărora li se aplică prezentul titlu.

▼M2

În scopul aplicării articolului 20 în cazul unei întreprinderi care beneficiază de avantajele prevăzute la articolul 26 alineatul (1), autoritatea însărcinată cu verificarea solvabilității agențiilor sau sucursalelor stabilite în interiorul Comunității pentru ansamblul operațiunilor lor se asimilează autorității statului pe teritoriul căruia se află sediul social al întreprinderii comunitare.

▼B

Articolul 28

În cazul retragerii autorizației de către autoritatea menționată la articolul 26 alineatul (2), aceasta informează în acest sens autoritățile de control ale celorlalte state membre în care întreprinderea își exercită activitatea, care iau măsurile corespunzătoare. În cazul în care decizia de retragere este motivată prin insuficiența solvabilității globale, astfel cum este stabilită de către statele membre care au aprobat solicitarea menționată la articolul 26, statele membre care și-au dat acest acord procedează, de asemenea, la retragerea autorizației lor.

▼M7

Articolul 28a

(1) În condițiile prevăzute de legislația internă, fiecare stat membru autorizează agențiile și sucursalele stabilite pe teritoriul său și reglementate de prezentul titlu să transfere, integral sau parțial, portofoliul lor de contracte către un cesionar stabilit în același stat membru, în cazul în care autoritățile competente din statul membru în cauză sau, dacă este necesar, autoritățile competente din statul membru menționat la articolul 26 certifică faptul că cesionarul are marja de solvabilitate necesară dacă este luat în considerare transferul.

(2) În condițiile prevăzute de legislația internă, fiecare stat membru autorizează agențiile sau sucursalele înființate pe teritoriul său și reglementate de prezentul titlu să transfere, integral sau parțial, portofoliul lor de contracte unei întreprinderi de asigurare cu sediul social într-un alt stat membru, în cazul în care autoritățile competente din statul membru în cauză certifică faptul că cesionarul are marja de solvabilitate necesară în cazul în care este luat în considerare transferul.

(3) În cazul în care în condițiile prevăzute de legislația internă, statul membru autorizează agențiile sau sucursale înființate pe teritoriul său și reglementate de prezentul titlu să transfere, integral au parțial, portofoliul lor de contracte unei agenții sau sucursale reglementate de prezentul titlu înființate pe teritoriul altor state membre, se asigură că autoritățile competente din statul membru al cesionarului sau, după caz, autoritățile competente din statul membru menționat la articolul 26, certifică faptul că cesionarul are marja de solvabilitate necesară în cazul în care este luat în considerare transferul, că legislația statului membru al cesionarului permite un astfel de transfer și că statul membru în cauză a fost de acord cu transferul.

(4) În cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3), statul membru în care este situată agenția sau sucursala cedentă autorizează transferul după ce obține acordul autorităților competente din statul membru al riscului, în cazul în care acesta din urmă diferă de statul membru în care este situată agenția sau sucursala cedentă.

(5) Autoritățile competente din statul membru consultat transmit avizul sau acordul lor autorităților competente din statul membru de origine a întreprinderii de asigurare cedente în termen de trei luni de la primirea cererii; absența vreunui răspuns din partea autorităților consultate în acest termen se consideră echivalentă unui aviz favorabil sau unui acord tacit.

(6) Transferul autorizat în conformitate cu prevederile prezentului articol se publică în conformitate cu legislația internă din statul membru în care este situat riscul. Astfel de transferuri sunt automat opozabile titularilor de polițe de asigurare, asiguraților și altor persoane care au drepturi și obligații rezultate din contractele transferate.

Această prevedere nu afectează posibilitatea statelor membre de a da titularilor de polițe de asigurare dreptul de a rezilia contractele într-un termen prestabilit de la data transferului.

▼B

Articolul 29

Comunitatea poate conveni, prin intermediul acordurilor încheiate în temeiul tratatului cu una sau mai multe țări terțe, asupra aplicării dispozițiilor diferite de cele stipulate în prezentul titlu, în vederea asigurării, în condiții de reciprocitate, a unei protecții adecvate a persoanelor asigurate din statele membre.

▼M6

Titlul III B – Normele aplicabile filialelor unei întreprinderi mamă care intră sub incidența legislației unei țări terțe, precum și participațiilor dobândite de o asemenea întreprindere

▼M12

Articolul 29a

(1) Autoritățile competente ale statelor membre informează Comisia și autoritățile competente din celelalte state membre cu privire la:

(a) orice autorizație a unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe;

(b) cazul în care o astfel de întreprindere-mamă deține o participare într-o întreprindere de asigurare din Comunitate, astfel încât aceasta din urmă ar deveni filiala sa.

(2) Atunci când autorizația prevăzută la alineatul (1) litera (a) se acordă unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe, structura grupului este precizată în notificarea pe care autoritățile competente o adresează Comisiei.

▼M6

Articolul 29b

(1) Statele membre informează Comisia despre dificultățile de ordin general întâmpinate de întreprinderile lor de asigurare la stabilirea sau exercitarea activităților lor într-o țară terță.

(2) Comisia întocmește, pentru prima dată cel mai târziu cu șase luni înainte de aplicarea prezentei directive și apoi periodic, un raport care examinează, în sensul alineatelor (3) și (4), tratamentul aplicat în țările terțe întreprinderilor de asigurare din Comunitate, în ceea ce privește stabilirea și exercitarea activităților de asigurare, precum și dobândirea de participații la întreprinderile de asigurare din țările terțe. Comisia transmite aceste rapoarte Consiliului, însoțite, după caz, de propuneri corespunzătoare.

(3) În cazul în care Comisia constată, pe baza rapoartelor menționate la alineatul (2) sau pe baza altor informații, că o țară terță nu acordă întreprinderilor de asigurare din Comunitate un acces efectiv pe piață comparabil cu cel oferit de Comunitate întreprinderilor de asigurare din țara terță în cauză, aceasta poate prezenta Consiliului propuneri privind un mandat care să îi permită să negocieze obținerea unor posibilități de concurență comparabile pentru întreprinderile de asigurare din Comunitate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

(4) În cazul în care Comisia constată pe baza rapoartelor menționate la alineatul (2) sau pe baza altor informații, că întreprinderile de asigurare din Comunitate nu beneficiază, într-o țară terță, de un tratament național care să le ofere aceleași condiții de concurență ca și întreprinderilor naționale de asigurare și că nu sunt îndeplinite condițiile de acces efectiv pe piață, aceasta poate inițiа negocieri pentru a remedia această situație.

▼M12

În cazul descris la primul paragraf, se poate, de asemenea, hotărî în orice moment, pe lângă inițierea negocierilor, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 5 din Decizia 1999/468/CE [1] și în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) și cu articolul 8 din decizia menționată anterior, că autoritățile competente ale statelor membre trebuie să limiteze sau să suspende deciziile lor privind:

(a) cererile de autorizații depuse în momentul deciziei sau prezentate ulterior;

[1] JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

▼M12

(b) participările întreprinderilor-mamă, directe sau indirecte, reglementate de legislația țării terțe în cauză.

▼M6

Durata măsurilor prevăzute nu poate depăși trei luni.

Înainte de expirarea acestui termen de trei luni și având în vedere rezultatul negocierilor, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, poate decide ca măsurile luate să fie aplicate în continuare.

O astfel de limitare sau suspendare nu se poate aplica la crearea de filiale de către întreprinderi de asigurare sau filiale ale acestora, autorizate corespunzător în Comunitate sau la dobândirea de participații de către astfel de întreprinderi sau filiale la o întreprindere de asigurare din Comunitate.

(5) În cazul în care Comisia constată una dintre situațiile menționate la alineatele (3) și (4), statele membre o informează, la cererea sa:

(a) despre orice cerere de autorizare a unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi mamă care intră sub incidența legislației țării terțe în cauză;

(b) despre orice proiect al unei astfel de întreprinderi de a dobândi o participație la o întreprindere de asigurare din Comunitate care ar avea drept efect transformarea sa în filială.

Această obligație de informare încetează din momentul încheierii unui acord cu țara terță menționată la alineatele (3) sau (4) sau din clipa în care măsurile menționate la alineatul (4) al doilea și al treilea paragraf încetează să se aplice.

(6) Măsurile adoptate în temeiul prezentului articol sunt conforme cu obligațiile care revin Comisiei în conformitate cu acordurile internaționale, bilaterale sau multilaterale care reglementează inițierea și exercitarea activității întreprinderii de asigurare.

▼B

Titlul IV – Dispoziții tranzitorii și diverse

Articolul 30

(1) Statele membre acordă întreprinderilor menționate la titlul II și care, în momentul intrării în vigoare a măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive, practică pe teritoriul lor una sau mai multe dintre clasele de asigurare menționate la articolul 1, un termen de cinci ani de la data notificării prezentei directive, pentru a se conforma condițiilor din articolele 16 și 17.

(2) În plus, statele membre:

(a) pot acorda întreprinderilor menționate la alineatul (1) și care, la expirarea termenului de cinci ani, nu au constituit integral marja de solvabilitate, un termen suplimentar, care nu poate depăși doi ani, cu condiția ca, în conformitate cu articolul 20, aceste întreprinderi să supună aprobării autorității de control măsurile pe care își propun să le ia în acest sens;

(b) pot exonera întreprinderile menționate la alineatul (1) și care, la expirarea termenului de cinci ani, nu ating un nivel al încasărilor anuale de prime sau cotizații egal cu de șase ori fondul de garantare minim menționat la articolul 17 alineatul (2), de obligația de a constitui acest fond înainte de sfârșitul exercițiului financiar pentru care primele sau cotizațiile vor atinge de șase ori acest fond de garantare minim. În analizarea rezultatelor examinării prevăzute la articolul 33, Consiliul decide în unanimitate, la propunerea Comisiei, momentul în care statele membre trebuie să elimine această exonerare.

▼B

(3) Întreprinderile care doresc să își extindă activitatea în înțelesul articolului 8 alineatul (2) sau al articolului 10 nu pot face acest lucru fără a se conforma de îndată normelor prezentei directive. Cu toate acestea, întreprinderile menționate la alineatul (2) litera (b) și care, în interiorul teritoriului național, își extind activitatea în alte branșe sau în alte părți ale acestui teritoriu, pot fi exonerate, termen de zece ani de la notificarea directivei, de obligația de constituire a fondului de garantare minim, menționat la articolul 17 alineatul (2).

(4) O întreprindere care are altă formă decât aceea indicată la articolul 8 poate continua să își exercite actuala activitate, timp de trei ani de la notificarea directivei, sub forma juridică pe care o are în momentul acestei notificări. Întreprinderile constituite în Regatul Unit „*by Royal Charter*" sau „*by private Act*" sau „*by special public Act*" își pot menține activitățile sub forma actuală pentru o perioadă nedeterminată.

Întreprinderile din Belgia care practică, în conformitate cu obiectul lor de activitate, împrumuturile ipotecare prin intervenție sau efectuează operațiuni de economisire în conformitate cu punctul 4 din articolul 15 din dispozițiile privind controlul caselor de economii private, coordonate prin „*arrêté royal*" din 23 iunie 1967, pot continua să desfășoare astfel de activități termen de trei ani de la notificarea prezentei directive.

Statele membre în cauză întocmesc lista acestor întreprinderi și o comunică celorlalte state membre și Comisiei.

(5) La cererea întreprinderilor care îndeplinesc condițiile de la articolele 15, 16 și 17, statele membre elimină măsurile restrictive cum sunt cele privind ipotecile, depozitele sau garanțiile constituite în temeiul reglementării actuale.

Articolul 31

Statele membre acordă agențiilor și sucursalelor menționate la titlul III și care, în momentul intrării în vigoare a măsurilor de punere în aplicare a prezentei directive, activează în una sau mai multe clase de asigurare menționate la articolul 1 și nu își extind activitatea în înțelesul articolului 10 alineatul (2), un termen de maximum cinci ani de la notificarea prezentei directive pentru a se conforma condițiilor articolului 25.

Articolul 32

Pe durata unei perioade care se încheie la intrarea în vigoare a unui acord încheiat cu o țară terță în conformitate cu articolul 29 și cel mai târziu la expirarea termenului de patru ani de la notificarea prezentei directive, fiecare stat membru poate menține, în favoarea întreprinderilor din această țară stabilite pe teritoriul său, regimul aplicabil acestora la 1 ianuarie 1973 în ceea ce privește congruența și localizarea rezervelor tehnice, cu condiția de a informa în acest sens celelalte state membre și Comisia, precum și de a nu depăși limitele de flexibilizare acordate în temeiul articolului 15 alineatul (2) întreprinderilor statelor membre stabilite pe teritoriul său.

Titlul V – Dispoziții finale

Articolul 33

Comisia și autoritățile competente ale statelor membre cooperează strâns în vederea facilitării controlului asupra asigurării directe în interiorul Comunității și a examinării dificultăților care pot apărea în aplicarea prezentei directive.

▼B

Articolul 34

(1) Comisia prezintă Consiliului, în termen de şase ani de la notificarea prezentei directive, un raport privind efectele cerinţelor financiare stabilite de prezenta directivă asupra situaţiei pieţelor de asigurare din statele membre.

(2) În cazul în care este necesar, Comisia prezintă Consiliului rapoarte interimare înainte de încheierea perioadei tranzitorii prevăzute la articolul 30 alineatul (1).

Articolul 35

Statele membre îşi modifică dispoziţiile de drept intern în conformitate cu prezenta directivă în termen de optsprezece luni de la data notificării şi informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Dispoziţiile astfel modificate sunt, sub rezerva articolelor 30, 31 şi 32, aplicate în termen de treizeci de luni de la data notificării.

Articolul 36

După notificarea prezentei directive, Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele actelor cu putere de lege şi actelor administrative pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 37

Anexa face parte integrantă din prezenta directivă.

Articolul 38

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼B

ANEXĂ

A. **Clasificarea riscurilor pe clase de asigurare**

1. *Accidente (inclusiv accidentele de muncă și bolile profesionale)*

   — despăgubiri financiare forfetare;
   — despăgubiri în natură;
   — despăgubiri mixte;
   — persoane transportate.

2. *Boală*

   — despăgubiri financiare forfetare;
   — despăgubiri în natură;
   — despăgubiri mixte.

3. *Vehicule terestre (altele decât feroviare)*

   Orice daună survenită la:

   — autovehicule terestre;
   — vehicule terestre, altele decât autovehiculele.

4. *Vehicule feroviare*

   Orice daună survenită la vehiculele feroviare.

5. *Vehicule aeriene*

   Orice daună survenită la vehiculele aeriene.

6. *Vehicule maritime, lacustre și fluviale*

   Orice daună survenită la:

   — vehicule fluviale;
   — vehicule lacustre;
   — vehicule maritime.

7. *Mărfuri transportate (inclusiv mărfurile, bagajele și orice alte bunuri)*

   Orice daună suferită de mărfuri transportate sau bagaje, indiferent de mijlocul de transport.

8. *Incendiu și elemente naturale*

   Orice daună suferită de bunuri (altele decât bunurile cuprinse în clasele 3, 4, 5, 6 și 7), cauzată de:

   — incendiu;
   — explozie;
   — furtună;
   — alte elemente naturale cu excepția furtunii;
   — energie nucleară;
   — surpare de teren.

9. *Alte daune ale bunurilor*

   Orice pagubă suferită de bunuri (altele decât bunurile cuprinse în clasele 3, 4, 5, 6 și 7), în cazul în care această daună este provocată de grindină sau îngheț, ca și de orice eveniment, de exemplu zborul, altul decât cele prevăzute la punctul 8.

10. *Răspundere civilă pentru autovehicule terestre*

    Orice responsabilitate rezultată din folosirea autovehiculelor terestre (inclusiv responsabilitatea transportatorului).

11. *Răspundere civilă pentru vehicule aeriene*

    Orice responsabilitate rezultată din folosirea vehiculelor aeriene (inclusiv responsabilitatea transportatorului).

12. *Răspundere civilă pentru vehicule maritime, lacustre și fluviale*

    Orice responsabilitate rezultată din folosirea vehiculelor fluviale, lacustre și maritime (inclusiv responsabilitatea transportatorului).

▼B

13. *Răspundere civilă generală*

Orice responsabilitate, alta decât cele menționate la numerele 10, 11 și 12.

14. *Credit*

— insolvabilitate generală;

— credit la export;

— vânzare în rate;

— credit ipotecar;

— credit agricol.

15. *Garanție*

— garanție (directă);

— garanție (indirectă).

16. *Pierderi financiare diverse*

— riscuri de șomaj;

— insuficiența veniturilor (generale);

— condiții meteorologice nefavorabile;

— pierderi de beneficii;

— persistența cheltuielilor generale;

— cheltuieli comerciale neprevăzute;

— deprecierea valorii de piață;

— deprecierea rentei sau a veniturilor;

— pierderi comerciale indirecte, altele decât cele menționate anterior;

— pierderi financiare (necomerciale);

— alte pierderi financiare.

17. *Protecție juridică*

Protecție juridică

▼M2

18. *Asistență*

Asistența persoanelor aflate în dificultate în cursul deplasărilor sau absențelor de la domiciliu sau de la locul de reședință permanentă.

▼B

Riscurile cuprinse într-o clasă de asigurare nu pot fi clasificate într-o altă clasă de asigurare, cu excepția cazului menționat la punctul C.

B. **Denumirea autorizației acordate simultan pentru mai multe clase de asigurare**

Atunci când autorizația vizează:

(a) clasele nr. 1 și 2, se acordă sub denumirea „Asigurare de accidente și boală”;

(b) clasele nr. 1 (a patra liniuță), 3, 7 și 10, se acordă sub denumirea „Asigurare auto”;

(c) clasele nr. 1 (a patra liniuță), 4, 6, 7 și 12, se acordă sub denumirea „Asigurare maritimă și de transport”;

(d) clasele nr. 1 (a patra liniuță), 5, 7 și 11, se acordă sub denumirea „Asigurare de aviație”;

(e) clasele nr. 8 și 9, se acordă sub denumirea „Asigurare de incendii și alte daune ale bunurilor”;

(f) clasele nr. 10, 11, 12 și 13, se acordă sub denumirea „Asigurare de răspundere civilă”;

(g) clasele nr. 14 și 15, se acordă sub denumirea „Asigurare de credit și garanții”;

(h) toate clasele, se acordă denumirea aleasă de statul membru interesat, care va fi comunicată celorlalte state membre și Comisiei.

▼B

C. **Riscuri auxiliare**

Întreprinderea care obține autorizația pentru un risc principal dintr-o clasă de asigurare sau dintr-o grupă de clase de asigurare poate garanta și riscurile cuprinse într-o altă clasă de asigurare, fără a fi necesară autorizația pentru aceste riscuri, în cazul în care acestea:

— sunt legate de riscul principal;

— privesc obiectul care se află sub incidența riscului principal și

— sunt garantate prin contractul care reglementează riscul principal.

▼M4

Cu toate acestea, riscurile cuprinse în clasele 14, 15 și 17 prevăzute la punctul A nu pot fi considerate drept riscuri auxiliare pentru alte clase de asigurare.

Riscul cuprins în clasa 17 (asigurarea de protecție juridică) poate fi considerat însă drept un risc auxiliar clasei 18, în cazul în care sunt întrunite condițiile prevăzute la primul paragraf și în care riscul principal se referă numai la asistența furnizată persoanelor aflate în dificultate în cursul deplasărilor, absențelor de la domiciliu sau de la reședința permanentă.

Asigurarea de protecție juridică poate fi, de asemenea, considerată drept un risc auxiliar, potrivit condițiilor descrise la primul paragraf, în cazul în care privește litigii sau riscuri care decurg sau sunt în legătură cu utilizarea navelor maritime.

▼M3

D. **Metode de calculare a rezervei de egalizare pentru clasa de asigurare de credit**

Metoda nr. 1

1. În ceea ce privește riscurile incluse în clasa de asigurare clasificată la punctul (A) la numărul 14 (denumită în continuare „asigurarea de credit”), este necesar ca întreprinderea de asigurare să constituie o rezervă de egalizare, pentru compensarea pierderii tehnice eventuale rezultate în clasa de asigurare respectivă la sfârșitul exercițiului financiar.

2. Această rezervă primește în fiecare exercițiu financiar cu retragere de 75 % din orice excedent tehnic eventual rezultat din activitatea de asigurare de credit, această retragere nefiind mai mare 12 % din primele sau cotizațiile nete, până când rezerva ajunge la 150 % din valoarea anuală cea mai ridicată a primelor și cotizațiilor nete din cursul celor cinci exerciții financiare anterioare.

Metoda nr. 2

1. Ținând cont de riscurile incluse în clasa de asigurare clasificată la punctul A la numărul 14 (denumită în continuare „asigurarea de credit”), este necesar să se constituie un provizion de egalizare care servește la compensarea pierderii tehnice eventuale rezultate în clasa de asigurare respectivă la sfârșitul exercițiului financiar.

2. Valoarea minimă a provizionului de egalizare va fi de 134 % din media primelor sau cotizațiilor încasate anual, pe durata celor cinci exerciții financiare anterioare, după deducerea cesiunilor și adăugarea acceptărilor de reasigurare.

3. În fiecare dintre exercițiile financiare succesive se va adăuga la provizion o retragere de 75 % din excedentul tehnic eventual rezultat în clasa respectivă, până când provizionul este egal sau mai mare decât minimul calculat în conformitate cu alineatul (2).

4. Statele membre vor putea stabili norme speciale de calculare a valorii provizionului și a nivelului retragerii anuale ce depășește valorile minime prevăzute în prezenta directivă.

Metoda nr. 3

1. Se constituie o rezervă de egalizare pentru clasa de asigurare clasificată la punctul A la numărul 14 (denumită în continuare „asigurare de credit”), pentru a compensa rata cererilor de despăgubire ce depășesc media în exercițiul financiar, în cadrul clasei de asigurare respective.

2. Rezerva de egalizare trebuie calculată pe baza următoarei metode:

Toate calculele trebuie să privească veniturile și cheltuielile pentru contul propriu al asigurătorului.

▼M3

La rezerva de egalizare se va adăuga valoarea bonificațiilor pentru cererile de despăgubire pentru fiecare exercițiu financiar, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Se acordă o bonificație pentru cererile de despăgubire în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu este mai mică decât rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință. Valoarea bonificației este echivalentă cu diferența dintre aceste două rate înmulțită cu primele încasate în exercițiul respectiv.

Valoarea teoretică a rezervei este egală cu de șase ori diferența standard dintre rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele încasate în exercițiu.

În cazul în care cererile de despăgubire dintr-un exercițiu financiar sunt excedentare, din rezerva de egalizare trebuie să se scadă valoarea corespunzătoare excedentului. Se consideră că cererile de despăgubire sunt excedentare în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu financiar este mai mare decât rata medie a cererilor de despăgubire. Valoarea acestui excedent se calculează înmulțind diferența dintre cele două rate cu primele încasate în exercițiul financiar respectiv.

Independent de evoluția cererilor de despăgubire, în fiecare an financiar trebuie să se verse la rezerva de egalizare 3,5 % din valoarea teoretică, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Durata perioadei de referință nu trebuie să fie mai mică de 15 ani și mai mare de 30 de ani. Nu este necesar să se constituie o rezervă de egalizare în cazul în care pe durata perioadei de referință nu s-a înregistrat nici o pierdere actuarială.

Valoarea teoretică a rezervei de egalizare și retragerile din aceasta se pot diminua în cazul în care rata medie a cererilor de despăgubire în perioada de referință, împreună cu rata cheltuielilor, indică că primele includ o marjă de siguranță.

Metoda nr. 4

1. Se constituie o rezervă de egalizare pentru clasa de asigurare clasificată la punctul A la numărul 14 (denumită în continuare „asigurare de credit”), în scopul compensării ratei cererilor de despăgubire peste medie în exercițiul financiar, în cadrul clasei de asigurare respective.

2. Rezerva de egalizare trebuie calculată pe baza următoarei metode:

   Toate calculele se referă la veniturile și cheltuielile pentru contul propriu al asigurătorului.

   La rezerva de egalizare se va adăuga valoarea bonificațiilor pentru cererile de despăgubire sub medie în fiecare exercițiu financiar, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

   Se acordă o bonificație în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu financiar este mai mică decât rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință. Valoarea bonificației este echivalentă cu diferența dintre aceste două rate înmulțită cu primele încasate în exercițiul respectiv.

   Valoarea teoretică maximă a rezervei este egală cu de șase ori diferența standard dintre rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele din exercițiu.

   În cazul în care cererile de despăgubire dintr-un an financiar sunt excedentare, din rezerva de egalizare trebuie să se scadă valoarea corespunzătoare excedentului până când rezerva atinge valoarea teoretică minimă. Se consideră că cererile de despăgubire sunt excedentare în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu financiar este mai mare decât rata medie a cererilor de despăgubire. Valoarea acestui excedent se calculează înmulțind diferența dintre cele două rate cu primele din exercițiul financiar respectiv.

   Valoarea teoretică minimă a rezervei este egală cu de trei ori abaterea standard dintre rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele din exercițiu.

   Durata perioadei de referință nu trebuie să fie mai mică de 15 ani și mai mare de 30 de ani. Nu este necesar să se constituie o rezervă de egalizare în cazul în care în perioada de referință nu s-au înregistrat pierderi actuariale.

▼M3

Ambele valori teoretice ale rezervei de egalizare, precum și depunerile și retragerile, pot fi reduse în cazul în care rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință împreună cu rata cheltuielilor indică că primele includ o marjă de siguranță și că marja de siguranță este cu peste o dată și jumătate mai mare decât abaterea medie a ratei cererii de despăgubire din perioada de referință. În această situație, valorile respective se înmulțesc cu coeficientul sau cu o dată și jumătate abaterea standard și marja de siguranță.